

zájmem voličů a lidu, nýbrž zahrnuje též jistý zájem osobní. Sluší tedy i po stránce §u 4 tisk. novely přisvědčiti kmetskému soudu, pokud uznal, že se obžalovaným důkaz pravděpodobnosti nepodařil, ba jimi vlastně způsobem zákonu hovícím vůbec nabídnut nebyl. Číselně označeného důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř. stížnost vůbec neprovádí, nedoličující, který jiný trestný čin by mohl přijíti v úvahu. Bylo proto zmatečnou stížností obžalovaného Rudolfa K-e a, ježto se stížnost druhého obžalovaného, zodpovědného redaktora Viléma F-a opírá o tytéž důvody jako stížnost onoho obžalovaného, i tuto stížnost zavrhnouti jako nedůvodnou, po případě z části i jako po zákonu neprovedenou.

Čís. 2714.

Sprošťující výrok podle § 259 čís. 3 tr. ř. může se vztahovati jedině na skutek, který je předmětem obžaloby, nikoliv na kvalifikaci skutku podle obžaloby.

Svádění ke smilstvu (§ 132 tr. zák.) předpokládá působení na vůli svedené osoby, by se propůjčila k smilným činům, k nimž by se jinak nepropůjčila; nevyžaduje se delšího trvání tohoto působení, nýbrž stačí, když působení trvá jen tak dlouho, že se svedená osoba podrobí vůli pachatelově a jeho smilné činy trpí.

(Rozh. ze dne 26. března 1927, Zm I 786/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnou stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 22. listopadu 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti veřejné mravopoctnosti podle §u 516 tr. zák., avšak podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sproštěn z obžaloby pro zločin svádění ke smilstvu podle §u 132 III. tr. zák. a pro zločin zprznění podle §u 128 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji opět projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nalézací soud vzal na základě výsledků průvodního řízení za prokázáno, že obžalovaný od roku 1919 až do března 1926 jako profesor kreslení na reálném gymnasiu v P., jsa si toho vědom, že žákyně byly svěřeny jeho dohledu, výchově a vyučování, v hodinách kreslení si dovolil na dívkách, o nichž věděl, že jim nebylo ještě 14 roků, ohmatávání jejich těla, že pravou rukou kreslil, levou rukou však dívky k sobě tiskl, sahal jim pod sukně, ohmatával je také prsty po nahých stehnech, štípal do lýtek a částečně levou rukou se dostal až k pohlavnímu ústrojí částečně krytému, částečně nekrytému. Soud první stolice spatřuje v tomto jednání obžalovaného přestupek proti veřejné mravopoctnosti

podle §u 516 tr. zák., poněvadž ohmatávání těla dívek bylo s to, by hrubě urazilo mravopočestnost a stydlivost, a poněvadž toto jednání, byvši rozhlášeno, bylo s to vzbuditi veřejné pohoršení, a uznal proto obžalovaného vinným oním přestupkem. Naproti tomu nedospěl nalézací soud k přesvědčení, že vyličené jednání obžalovaného zakládá též skutkovou podstatu zločinů podle §§ 128 a 132 III. tr. zák., v obžalovacím spise uvedených, a obžalovaného v tomto směru podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostil. Tu dlužno předem připomenouti po stránce formální, že osvobozující výrok neměl vůbec býti vyneseno, poněvadž osvobození stalo se jen z ostatních kvalifikací skutků obžalobou stíhaných, nikoli však ze žalobního skutku samého, jenž podle zákona (§§ 262, 263 a), 267 tr. ř.) jest předmětem obžaloby a, na který jedině může se vztahovati sprošťující výrok podle čís. 3 §u 259 tr. ř.

Nalézací soud nevzal skutkovou podstatu zločinu svedení k smilstvu podle §u 132 III. tr. zák. za prokázáno, ježto prý ke skutkové podstatě svedení ke smilstvu se vyžaduje, by nějaká osoba, aniž by svým nemravným chováním k tomu vyzývala, byla přinucena k tomu, by se propůjčila k smilným činům, k nimž by se jinak nikdy nepropůjčila, a poněvadž prý se vyžaduje, by tu bylo nějaké svádění k dopuštění smilného činu, což prý předpokládá delší trvání a nikoliv pouze chvíli trávající ohmatávání těla. Tento názor napadá zmáteční stížnost státního zastupitelství právem jakožto nesprávný. Nehledíc k tomu, že mínění, že ke skutkové podstatě podle §u 132 III. tr. zák. se vyžaduje, by ohmatávání těla trvalo jakousi delší dobu, nesprostilo nalézací soud povinnosti zkoumati otázku, zda snad nejde o pokus zločinu, jest toto mínění zřejmě v rozporu s předpisem §u 132 III. tr. zák. Svádění k smilstvu podle tohoto ustanovení předpokládá působení na vůli svedené osoby v tom směru, by se propůjčila k smilným činům, k nimž by se jinak nepropůjčila, nevyžaduje však delšího trvání tohoto působení, nýbrž stačí, když působení trvalo jen tak dlouho, že se svedená osoba vůli pachatelově podrobuje a jeho smilné činy trpí. Zdali tomu tak bylo u skutků obžalovaného, nelze podle dosavadního zjištění bezpečně posouditi. Bude na nalézacím soudě, by výsledky průvodního řízení s tohoto hlediska znovu probral a při tom zejména i tu uvažoval, že obžalovaný páchal činy, jež soud podřadil pod ustanovení §u 516 tr. zák., po dlouhou dobu a přes částečný odpor některých žákyň, z něhož obžalovaný mohl poznati že považují jeho jednání za neslušné a smilné a, že obžalovaný přes to v tomto svém jednání pokračoval. Z toho plyne, že na základě formálně bezvadných zjištění obsažených v napadeném rozsudku nelze správně řešiti otázku, zda skutek obžalovaného, jež nalézací soud podřadil pod předpis §u 516 tr. zák., nezakládá zločin podle §u 128 tr. zák. nebo §u 132 III. tr. zák. Pokud nalézací soud dospěl k opačnému závěru, činil tak nesprávným použitím zákona a na základě zjištění formálně vadných. Bylo proto důvodné zmáteční stížnosti státního zastupitelství vyhověti, napadený rozsudek zrušiti podle §u 288 čís. 3 tr. ř. v celém rozsahu a to v důsledcích shora uvedených úvah i v části odsuzující ob-

žalovaného pro přestupek podle §u 516 tr. zák. a věc vrátiti soudu prvě stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Čís. 2715.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Odsoudil-li pětičlenný kmetský senát obžalovaného pouze pro přestupek, řídí se opravné řízení podle všeobecných zásad § 280 a násl. tr. ř.

Kollektivní jednotky osob jako takové nemohou býti předmětem urážky na cti, pokud jim zákon takové vlastnosti nepřiznává; zákon pak ji přiznává kolektivním jednotkám uvedeným v § 492 tr. zák., článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 (zák. z 23. července 1919, čís. 449 sb. z. a n.) a periodickým tiskopisům (§ 27 tisk. nov.), nikoliv však obchodním nebo průmyslovým podnikům; pro urážku takového podniku nelze uznati ani na přestupek zanedbání povinné péče podle § 6 tisk. nov.; přestupek ten předpokládá objektivní skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti cti, který se obžalovanému nepřičítá ze subjektivních důvodů za přečin; skutková podstata obou trestných činů musí býti táž.

Urážka firmy může však býti urážkou jejích majitelů.

Ve smyslu § 18 tisk. nov. je soud oprávněn upustiti od potrestání obžalovaného, shledá-li jeho zadostiučinění přiměřeným, není však k tomu povinen; jeho výrok lze tu napadati jen odvoláním, nikoliv zmateční stížností; podmínkou beztrestnosti podle § 18 tisk. nov. jest, by zadostiučinění bylo nabídnuto při jednání o smír; k pozdější nabídce nemůže soud přihlížeti.

(Rozh. ze dne 28. března 1927, Zm I 123/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací částečně vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 31. října 1925, pokud jím byl stěžovatel k soukromé obžalobě Alfreda B-a, Jana K-y a firmy Jan B. uznán vinným přestupkem podle §u 6 (1) zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný potud, pokud jím byl stěžovatel uznán na obžalobu firmy Jan B. vinným, že jako zodpovědný redaktor v čís. 274 v Ž. tištěného periodického tiskopisu »D. A.«, »S. K. und H.« ze dne 18. listopadu 1924 uveřejněného článku s nadpisem »Eine neue Weingrosshandlung und Likör- und Theeniederlage«, jehož obsah tvoří trestný čin proti bezpečnosti cti podle § 1 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., trestný podle § 493 tr. zák., obžalovanému redaktoru však podle ustanovení trestních zákonů nepřičítatelný jako přečin, před odevzdáním do tisku nečetl a zanedbal takovou opatrnost, při jejímž povinném použití by urážlivá zpráva nebyla pojmuta do onoho tiskopisu, a že se tím dopustil přestupku § 6 prvý odstavec zákona z 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. a sprostil obžalovaného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby této firmy. V ostatním směru zmateční stížnost zavrhl.